

Prolog

Den første kuvert lå på dørtrinet bag huset mandag morgen.

Han registrerede den som en lysende, hvid plet i underkanten af synsfeltet, et forstyrrende element i blikkets fokus på fiskeørnen, som netop i dette øjeblik kolliderede med vandspejlet. Rovfuglen steg igen, nu med et bytte mellem kløerne, og han slap den først med øjnene, da den var forsvundet ind mellem trætoppene på den anden side af søen.

Så satte han sig ned i døråbningen og betragtede kuverten. Hvid, tynd, A4-størrelse, ingen modtager. Han samlede den op og vendte den. Heller ingen afsender. Hvad var sandsynligheden for, at kuverten var til ham?

Han åbnede den alligevel.

Den indeholdt et falmet farvefoto af en spinkel mand, der stod foran en gul bygning med armene løftet foran sig, som om han forsøgte at skærme sig mod fotografens nærgående linse. Skråt bag ham, på den gule mur, hang et skilt med teksten *Sankt Sigfrids Sjukhus, Retspsykiatrisk klinik*.

Han havde ikke set det skilt i mere end tyve år, men han havde aldrig glemt hverken det eller ansigtet på fotografiet. Karl Viklund, idømt tidsbegrænset anbringelse for mordet på fire. Fotomorderen, den mand, der kunne have kostet ham karrieren, endnu inden den var begyndt. Burde, rettede han sig selv. Burde have kostet ham karrieren.

Han havde håbet aldrig at se det ansigt igen.

Han begyndte at skubbe fotografiet ned i kuverten igen, men standsede, da det gik op for ham, at nogen betragtede ham. Han scannede metodisk omgivelserne, fulgte grantræernes massive mur rundt om lysningen og langs søbredden uden at få øje på noget, der kunne forklare den intense følelse af at være overvåget. Til sidst opgav han og søgte ly bag ødegårdens tykke bjælkemure.

Døren lukkede sig bag ham, men hun blev siddende, selvom hendes ene ben sov og myggene summede omkring hende. Nu havde hun set ham, han var ikke længere blot en samling intetsigende ord i en gammel dagbog, men et virkeligt menneske. *Han havde så rare øjne.* Havde han? Det måtte hun tættere på, for at kunne bedømme.

Cyklen var faldet af sin støttepind og hang op ad et pjusket grantræ som en tidlig morgenbrandert, der må støtte sig til en lygtepæl for at samle kræfter. Den gled, da hun forsøgte at rejse den, og pedalen skrabede det yderste lag af huden lige over anklen, men hun havde ikke tid til at ømme sig. Han var kommet, første del af planen var sat i værk, men der var stadig meget, der skulle nås. Sveden fik T-shirten til at klistre til huden på ryggen, og snart begyndte myggene igen at summe omkring hende, hver gang hun sagtnede farten for at undgå et af grusvejens huller.

En halv time senere parkerede hun cyklen i stativet foran ejendommen og tog trapperne i et par lange spring. Hun lagde nøglerne fra sig på konsolbordet i entreen og forsøgte at ignorere hjertet, der pumpede blodet rundt i kroppen med alt for voldsomme slag, men stilheden i lejligheden gjorde det umuligt. Det trange rum begyndte at snurre rundt, og munden blev tør. Ikke nu. *Please!*

Hun hørte Camillas stemme som et ekko: *Det er dig, der styrer tankerne, ikke omvendt. Det er ikke farligt at være bange.*

Hun kiggede på uret og traf en hurtig beslutning. Ti minutter fra eller til gjorde ikke den store forskel, og ti minutter kunne gøre en verden til forskel. Æggeuret stod ved siden af lænestolen, og selvom hendes hud stadig klistrede af sved, vikledede hun den tynde plaid om kroppen, inden hun satte sig. Ti minutter. Hun fulgte luften ind gennem næseborene og ned gennem luftrøret til den nåede bunden af lungerne og fik maven til at vokse, og bagefter fulgte hun den hele vejen ud igen. Indånding og udånding. Indånding og udånding. Så han mig? Det var som om, han kiggede direkte på mig. Ups! Tilbage til åndedrættet. Indånding og udånding. Indånding og udånding. Jeg håber ikke, Camilla spørger, hvorfor jeg er der. Indånding og udånding. Bare jeg havde nogle flere betablokkere. Hvad gør jeg, hvis han taler til mig? Indånding og

udånding. Hvis han kan se det, hvis han... Indånding og udånding. Hvis jeg får et panikanfald? Det må jeg ikke tænke! Indånding og udånding. Indånding og udånding. Det er bare en tanke, ikke virkelighed. Indånding og udånding. Indånding og udånding. Indånding og udånding. Riiing!

Hun slog uret fra og sad et øjeblik med tæppet om sig, før hun rejste sig. Hun var stadig lidt *shaky*, men hjertet slog roligere. Hun tog et hurtigt brusebad, vikledede et håndklæde om sig og gik ind i lejlighedens soveværelse, hvor tøjet hang på bøjler udenpå det store klædeskab, så hvert sæt var samlet og lige til at hoppe i. Nu var det bare at vælge: Hvad skulle hun være i dag? Eller rettere: Hvem? Hun tog bøjlen med ”halvfjerdser-dresset” ned og holdt antrækket foran sig, mens hun betragtede sig selv i spejlet. Ja.

Hvordan hun så ud og klædte sig, havde altid forekommet hende at være sekundært, næsten irrelevant. Nu indgik det i en plan, en højere sags tjeneste, og derfor mente hun godt, hun kunne forsvare at have brugt det meste af en uge - for slet ikke at nævne pengene, de uhyrlige summer - på at endevende Växjös tøjforretninger og hive ned af hyldeerne.

Hun sad på en mørkbejdset skammel foran spejlet, der balancerede usikkert på den smalle, hvide kommode. Når hun sad sådan, lidt på skrå, kunne hendes fødder akkurat nå varmen fra den lyse stribe, solen kastede ind gennem vinduet. Det var et godt tegn, var det ikke? At solen skulle give sig til at skinne, at sommeren skulle komme netop i dag?

Der var stadig stille på Campus, men snart ville de andre kursister begynde at ankomme og overdøve fuglene, der lige nu flokkedes i de store træer. Under sengen, halvt gemt under den turkise tunika fra Indiska, fik hun øje på håndtaget på den falmede, sorte rullekuffert, som havde rummet det meste af hendes garderobe, da hun låste sig ind i den fremlejede toværelses for to uger siden. Hvad skulle hun stille op med alt tøjet bagefter? Hun kunne ikke rigtig forestille sig, at hun trådte ind i Börjes i Tingsryd, iført nogen af de nye beklædningsgenstande, men tanken om at skille sig af

med det hele, fylde det i sorte sække og bære det ned til genbrugscontaineren, virkede næsten som helligbrøde.

Bagefter. Hun smagte på ordet. Fremmed. Det var som om hun havde bygget en barriere, en dæmning af uvished, der forhindrede hende i at skue længere ud i fremtiden end til det punkt, hvor planen enten lykkedes eller faldt til jorden som en dyngede vådt vasketøj.

Jeg har vist fået tøj på hjernen, konstaterede hun og tog sig selv i at smile til spejlet, også det en fremmed fornemmelse. Hun handlede nu, foretog sig noget, og forskellen var lige så håndgribelig som kontrasten mellem lys og mørke. Den forgange vinter havde været mørkets, ingen tvivl om det, men så havde hun fundet dagbogen, og senere, da hun mødte *ham*, havde hun indset, at hun ikke behøvede at affinde sig med tingenes tilstand. Ulrik Lauritzen var løbet fra sit ansvar, men nu ville han blive stillet til regnskab.

Da hun var færdig, betragtede hun sig selv i spejlet. Det gjorde ikke noget, hvis han kiggede i hendes retning. Det eneste, han ville se, var en smart, selvsikker lægestuderende.

Kapitel 1

Han trådte et skridt tilbage og betragtede sit værk.

Hun lå på ryggen med det ene ben strakt og det andet bøjet. Kjolen var gledet op over det bøjede knæ, og hvis man lænede sig frem, kunne man se, at hun var nøgen under det blomstrede stof. Man behøvede ikke at læne sig for at se de blårode mærker på hendes lår.

En due landede i skovbunden tæt ved ham og hvirvlede en tæt sky af støv og visne blade op mellem alt det grønne. Han gjorde et udfald mod den, og først da den var lettet igen, fortsatte han sin inspektion.

Den ene arm lå henover brystet med hånden knyttet, mens den anden lå i en vinkel på halvfems grader, så den dannede en halv ramme om hovedet, der hvilede med kinden mod jorden. Mærkerne på halsen var næsten sorte, og i sollyset, der trængte gennem trækronerne og dannede et mønster af lyse pletter på hendes overkrop, skabte aftrykkene efter hans hænder en markant kontrast til den blege hud.

Han satte sig på hug, fiskede det lille sølvkors op af baglommen og lagde det i den åbne håndflade. Så lukkede han forsigtigt hendes fingre om det og smilede, inden han med en hurtig bevægelse trak de hårdt sminkede øjenlåg ned over de bleggrå øjne.

Nu var alt perfekt.

Der gik ikke længe, før han hørte en bildør smække. Han holdt vejret, mens han fulgte han den unge kvinde, der nærmede sig. Hun var muskuløs og kortklippet, men hendes bevægelser fik den solide krop til at virke let. Hun standsede nogle få meter fra kroppen. Overraskelsen fejede henover hendes ansigt og efterlod det nøgent og sårbart. Hun faldt ned på knæ, og i lang tid sad hun bare og stirrede på hans mesterværk. Hun rørte ikke ved kroppen på jorden, bevægede sig slet ikke.

Han ventede på hendes næste træk, var så koncentreret, at han ikke opdagede manden, før han standsede bag den knælende, unge kvinde. Hvad fanden lavede han her?

- Undskyld jeg forstyrrer, men jeg skal tale med Robert Strand. Ved du, hvor han er?

Uden at fjerne blikket fra kroppen på jorden, løftede kvinden en hånd og pegede direkte mod Roberts skjulested. Hendes instinkter fejlede altså ikke noget. Han sukkede og rakte en arm i vejret. Et øjeblik senere gled John Egelund, efterforskningschef fra politiets Nationale Efterforskningscenter, ned på jorden ved siden af ham.

- Nå, hvordan går det?

- Jeg går ud fra, at du ikke er dumpet ned midt i en øvelse for at høre, hvordan det går?

- Du svarer ikke din mobiltelefon. For godt en halv time siden blev jeg ringet op af Kronobergs politi i Växjö. De står med en rigtig lortesag, og rygten vil vide, at du har boet der og taler et hæderligt svensk.

Växjö. Ordet aktiverede en hel stribe af gamle forbindelser i hans hjerne.

- Växjö er Strömbergs hjemmebane.

- Jeg ved ikke, hvem Strömberg er, men deres egen *profiler* er gået på pension, og Stockholm kan ikke sende nogen før tidligst i overmorgen.

- Er du klar over, hvor lang tid det tager at få en tyveårig skuespiller til at se død ud? Vi skal have fire elever mere gennem øvelsen i dag, og i morgen skal de fremlægge deres analyser.

- Øvelser løber ingen vegne, men det gør et lig på en rasteplads. Et rigtigt lig. Ung kvinde, nøgen og stranguleret. Ham, der ringede, sagde i øvrigt, at de havde fået en henvendelse fra en dansk psykiater, der mente at have oplysninger i sagen.

Han ventede på Roberts svar, og da det ikke kom, fortsatte han:

- Jeg har meddelt dem dine betingelser, og dit honorar er naturligvis også på plads.

Vi kører det gennem NEC, så du ikke skal have besvær med at fakturere dem.

- Har han et navn?

- Det var politichefen selv, der ringede. Göran Malmström.

- Nej, den danske psykiater.

- Det finder du ud af, når du kommer derop.

En leder, der var skolet i de nyeste human ressource-teorier om motivation, ville muligvis have forklaret, at sagen var alvorlig og at det nordiske politisamarbejde havde hårdt brug for en succeshistorie, men John Egelund var ikke skolet i noget som helst, han var blot en eminent menneskekender.

- Jeg skulle hilse fra Malmström og sige, at du er velkommen til at bruge det blå blink på E4-eren. Han vil give besked til de andre distrikter.

Robert kiggede henover skovbunden, og i stedet for visne blade og små totter af grønt, så han en øde, svensk motorvej uden fartbegrænsninger. Det afgjorde sagen.

- Okay. Jeg kører med det samme. Få en eller anden til at sms'e mig navn og nummer på min kontaktperson og koordinaterne på findestedet, så jeg kan køre direkte derhen.

- Robert?

- Ja?

John Egelund nikkede hen mod Roberts omhyggeligt arrangerede gerningssted.

- Nå ja. Hils fra mig. Du skal bare notere tre ting for hver elev; om de går hele vejen rundt om hende, om de sætter sig eller bliver stående og om de finder det sølvkors, hun har i venstre hånd.

Han løftede en hånd til hilsen og satte kurs mod parkeringspladsen. Han var ret sikker på, at han havde lagt weekendtasken over i bagagerummet på den nye bil, og Julie havde han afleveret foran festivalpladsen i Roskilde søndag eftermiddag, så hende behøvede han ikke at bekymre sig om foreløbig. Hun var alligevel mere hos kæresten end hjemme, og i sit stille sind håbede han, at hun snart ville gøre alvor af at

flytte, så han slap for hele tiden at skulle indrette sig efter hendes planer eller mangel på samme. Og hvis han flyttede skrivebordet ind på hendes værelse, kunne han rykke lænestolen hen foran vinduet, hvor ledningen til høretelefonerne kunne nå anlægget, så han slap for at bruge iPod'en, hver gang han ville høre musik. På den anden side ville han ikke behøve at bruge høretelefoner. Han ville kunne lytte til Pink Floyd klokken fem om morgenen, hvis det var det, han havde lyst til.

Turen op til Helsingør var som et forspil, et tilbageholdt åndedræt, og han overholdt omhyggeligt alle fartgrænser, selvom trafikken nordpå var minimal. Ved færgelejet lukkede han taget og fandt det mobile blinklys i bagagerummet, og mens han ventede på, at bovporten skulle åbne i Helsingborg, tastede han Växjö ind i den nye online-udgave af Command. 190 kilometer, men kun de første 120 var rigtig motorvej, det vidste han fra sine ture til Stockholm. Så snart han havde passeret toldernes små huse, der stod som skildvagter ved havnens udkørsel, satte han blinket i forruden og overhalede den Skoda Superb, der havde holdt foran ham på færgen.

Hans hænder lå løst på rattets nappalæder, den mørke asfalt forsvandt ind under bilens kølerhjem, meter for meter, og i korte glimt kunne han næsten bilde sig selv ind, at vejen uendelig; at han kunne køre hvorhen, han ville, men den eftertragtede ro kunne ikke rigtig få fodfæste. Ved Ljungby blev motorvejen erstattet af skiftevis en- og tosporet landevej, og han følte sig snydt, da han lettede fodens tryk på speederen en anelse. *Växjö, rasteplass, kvinde, nøgen, stranguleret* - Egelunds ord var som en usynlig medrejsende, der sad på passagersædet og insisterede på at konversere ham i en uendelighed. Folk bliver fundet døde på rasteplasser hele tiden, sagde han til sig selv, men det fjernede ikke den kildrende fornemmelse i mellemgulvet.